

Introspecție

Se apropie sfârșitul unui alt an și, ca aproape niciodată, acum savurez pe deplin atmosfera magică din clasă a așteptării Crăciunului. Este perioada mea preferată a anului școlar, când, mai mult ca de obicei, suntem cu toții înviorați de promisiunea unor noi sfârșituri și începuturi, de pregătiri sufletești și de reflecții, de timpul pe care ni-l acordăm pentru reverie și apropiere.

Apropierea de ceea ce a fost, de ceea ce este și de ceea ce ne dorim să fie.

În munca cu copiii, cel mai mult îmi place să exploatez capacitatea lor de a visa și de a imagina. Un lucru imaginat este un lucru aproape înfăptuit iar eu fac aceste exerciții de creație împreună cu ei, încercând să călătoresc departe sau foarte aproape de „locul“ în care aș vrea să mă aflu.

Și de foarte multe ori chiar mă aflu. Intru în acel spațiu al siguranței, în care pot fi eu însămi printre ei, pot să-i observ în voie și să mă umplu de entuziasmul lor, de stângăciile sau de încrederea de sine exacerbată a unora dintre ei. Ca profesor de limbi străine, mă simt privilegiată, deoarece pot aborda practic orice subiect. Încerc să le extind copiilor sfera culturii generale și să-i provoc să fie creativi, să îi ajut să-și îmbogățească vocabularul și să descoperim împreună realitățile altor oameni, din alte culturi, și realizările lor minunate. Recunosc, orele mee preferate sunt cele în care facem exerciții de traducere literară. Iubesc literatura și efortul meu continuu este acela de ai-i îndemna să citească.

De curând am avut o lecție despre figurile de stil și le-am dat spre traducere un scurt pasaj din romanul *Sweet Thursday*, scris de John Steinbeck. Spre marea mea bucurie și încântare, unii dintre ei au tradus perfect. Iubesc traducerile, deoarece oferă libertate de alegere și le stimulează mintea într-un mod plăcut. Voi încerca să traduc niște afirmații ale Virginiei Woolf, în care mi-am regăsit dragostea mea imensă față de cuvintele bine spuse:

„Cuvintele nu trăiesc în dicționare: ele trăiesc în minte... Și cum trăiesc în minte? Diferit și bizar, la fel ca și oamenii, mergând de colo-colo, îndrăgostindu-se, întâlnindu-se.“

J,R Firth a spus-o și mai frumos:

“You shall know a word by the company it keeps.“

Și așa și este, alegerea cuvintelor, a tonului, sunt modul în care ne oferim lumii și primim ce au ceilalți de dat. Cuvintele au forță și viață, au o energie incredibilă și ne construim viața pe baza acestor afirmații pe care ni le repetăm, uneori automat, fără ca măcar periodic să contestăm credințele false de care ne-am agățat și pe care ni le susținem uneori cu înverșunare.

Cuvintele puse pe muzică sunt cel mai mare stimulent pentru o stare de spirit obosită. Fără cuvinte, nu am putea imagina. Și fără a imagina, nu am putea avea viața pe care, tot datorită adevărilor pe care ni le spunem, suntem capabili să ne-o facem.

La confluența acestor idei îmi place să joc cu elevii „greșeala creativă” pe care am învățat-o de la Gianni Rodari. Acest exercițiu este minunat, deoarece atunci când un elev „greșește” o literă, obține un alt cuvânt, iar automat, acesta îl schimbă și pe cel de lângă el, și obținem o altă poveste, un alt sens.

Tot de la Gianni Rodari am aflat și despre binomul fantastic. Se joacă pe perechi, în felul următor: doi colegi se gândesc la un cuvânt, îl notează, după care îl împărtășesc colegului de bancă. Ceea ce se obține este cu atât mai amuzant cu cât cuvintele sunt mai diferite. Pornind de la aceste cuvinte, ei trebuie să imagineze o poveste.

Îmi place foarte mult să folosesc și imagini pentru a vedea care este impactul pe care îl are asupra lor o pictură, un loc, un spațiu. La fel, îmi place să lucrez cu muzica și să-i las să-și imagineze un scenariu pornind de la o piesă.

Jocurile de mimă sunt un excelent mod de a-i învăța anumite meserii, de exemplu, precum și de a le da permisiunea să fie ei înșiși, într-un spațiu al încrederii. Ne distrăm împreună citind pe intonații cât mai grave, precum actorii sau oratorii. Ne facem timp să ne cunoaștem jucând bingo: Do you now someone who...- Cunoști pe cineva care....

Celebrăm împreună momente importante din viețile noastre și comprimăm cât putem din cunoaștere în anii petrecuți în clasă. Am constatat că, indiferent câți ani sunt alături de o clasă, timpul este prea scurt pentru a atinge cât mai multe subiecte.

La acest sfârșit de an, mă aflu exact unde mi-am dorit să fiu: într-un prezent continuu.

Vă las cu o recomandare a unei cărți despre muncă, deoarece mi se pare că trăim timpuri în care totul se redefinește. Noi, profesorii, suntem norooși. Facem ceea ce ne place și nu putem fi înlocuiți de către mașini, deși înțelegem că astăzi, un computer poate intui cu precizie starea de spirit și nevoile intelectuale și emoționale ale unei persoane, și-i poate livra programul optim pentru dezvoltarea personală. Dar tocmai faptul că suntem imperfecti ne dă sens vieții și ne forțează să mergem mai departe.

Cartea se numește „Munca. O istorie a modului în care ne petrecem timpul” și este scrisă de James Suzman. Atașez recenziile mai jos:

Munca definește cine suntem. Ea ne determină statutul și dictează cum, unde și cu cine ne petrecem cea mai mare parte a timpului. Ne mijlocește stima de sine și ne modelează valorile. Dar oare suntem programați genetic să muncim atât de mult pe cât o facem? Oare și strămoșii noștri din

Epoca Pietrei au trăit pentru a munci și au muncit pentru a trăi? Și cum ar putea arăta o lume în care munca joacă un rol mult mai puțin important?

Pentru a răspunde acestor întrebări, James Suzman prezintă o istorie grandioasă a „muncii” de la originile vieții pe Pământ până în prezentul tot mai automatizat, aducând în discuție unele dintre cele mai profunde presupuneri pe care le facem despre persoanele care suntem. Extrăgând idei revelatoare din antropologie, arheologie, biologie evolutivă, zoologie, fizică și economie, Suzman arată că, deși am evoluat pentru a găsi bucurie, sens și scop în muncă, strămoșii noștri au muncit mult mai puțin și au privit munca foarte diferit față de cum o facem noi acum, în cea mai mare parte a istoriei umanității. Cultura noastră contemporană a muncii, ne explică autorul, își are rădăcinile în revoluția agricolă de acum zece mii de ani. Percepția despre ce înseamnă să fii om ne-a fost transformată prin trecerea de la vânat și cules la producția de alimente și, mai târziu, prin migrația noastră către orașe. De atunci, relațiile cu ceilalți și cu mediul înconjurător și chiar modul în care percepem trecerea timpului nu au mai fost aceleași.

Sușținând că ne aflăm într-un punct similar de răscruce din istorie, Suzman arată modul în care automatizarea ar putea să revoluționeze relația noastră cu munca și, astfel, să deschidă porțile unui viitor mai durabil și mai echitabil pentru lumea noastră și pentru noi înșine.

O explorare fascinantă, care pune sub semnul îndoielii presupunerile noastre fundamentale cu privire la ceea ce înseamnă munca. Pe măsură ce automatizarea amenință să perturbe complet piața globală a locurilor de muncă, trebuie să regândim urgent importanța economică, psihologică și chiar spirituală a muncii. Prin examinarea vieții vânătorilor-culegători, a maimuțelor și chiar a păsărilor, Suzman subliniază că lucrurile pe care le considerăm „naturale” sunt adesea doar moștenirea discutabilă a liderilor de gândire din epoca industrială și a religiilor agricole. Cunoașterea istoriei modului în care ne-am petrecut timpul odinioară ne va permite să facem alegeri mai inteligente în viitor. — Yuval Noah Harari, autorul cărții *Sapiens*. Scurtă istorie a omenirii.

Automatizarea de toate tipurile se profilează la orizont. Din fericire, James Suzman este aici cu o nouă istorie revelatoare, care pledează convingător pentru ideea că sângele umană poate deschide o nouă cale de urmat, chiar și într-un viitor în care suntem lăsați fără muncă de propriile invenții. — Charles Duhigg, autorul cărților *Mai inteligent*, *mai repede*, *mai bine* și *Puterea obișnuinței*

Prof. Covrig Meda Anca

Școala Gimnazială "Vasile Alecsandri" Nufăru, județul Tulcea

